Vad världskriget haft att betyda för Japans folk

Från den japanska konstnären Okuno, som under världskriget vistades en längre tid i Stockholm, därvid Dagens Nyheter hade tillfälle att låta sin läsekrets göra bekantskap med hans ritstift och penna, men som numera lämnat Sverige, har tidningen i fråga fått mottaga följande brev:

De förändringar, som världskriget och dess efterverkningar medfört för Europa, känna vi alla. En ohygglig förödelse på det materiella, ekonomiska området, under vilken en stor del av Europa lider, och en icke mindre beklaglig påverkan på det ideella, moraliska området. Fyra år äro förgångna, sedan kriget tog slut, men någon verklig fred söker man fåfängt.

Men det är icke blott Europa, för vilket världskriget medfört en genomgripande förändring av gamla ordningen, även i den yttersta östern, och särskilt för Japan har det inneburit en omvälvning. Denna omvälvning har ägt rum på det andliga området, framför allt på det sociala.

Liksom andra stater under världskriget har naturligtvis också Japan blivit ekonomiskt påverkat därav. Men Japan deltog ju endast helt obetydligt. Därför ha också verkningarna där blivit helt andra än för de andra deltagarna, frånsett Förenta staterna. Medan de övriga lidit enorma förluster, ha Förenta staterna och Japan i motsvarande grad ökat sin nationalförmögenhet. Amerika mest, men därnäst Japan. Antalet av dem som förtjänade rikedomar på kriget är naturligtvis begränsat, men som ett exempel kan nämnas en bankir Yesuda, som för något mer än ett år sedan föll offer för ett mordattentat. Han efterlämnade en förmögenhet motsvarande två miljarder kronor i svenskt mynt — någonting alldeles okänt efter gamla japanska förhållanden — och ändå var han inte den rikaste, utan det finns andra, som uppskattas till mera. Och aldrig har man förr i Japan i det dagliga livet sett så många briljantsmyckade damer, som nu. Men denna medalj har sin frånsida; den allmänna dyrtiden, som fördubblat och tredubblat levnadskostnaderna och gjort Japan från ett av världens billigaste land till ett av de dyraste. Dock därom mera längre fram.

Hur viktig denna världskrigets påverkan än må ha varit, så är det dock på ett helt annat område, som vi ha att söka dess facit för Japan. Det finns väl inte i mänsklighetens historia något motstycke till den feodala monarkien i Japan under mer än två tusen år och den brinnande patriotism på vilken den vilade. För oräknade miljoner japaner, från hög till låg, kommo den egna familjen, hustru och barn och egendom först i andra rummet gentemot känslan för kejsaren och monarkien Nippon. De voro lyckliga i denna fanatiska patriotism — vad betydde allt annat i jämförelse med kejsaren? Men på samma sätt som det oberäkneliga ödet genom världskriget störtat tre mäktiga kejsarriken i Europa, vilka tycktes stå grundmurade, så har det också omskapat åskådningen inom det japanska folket på ett sätt, varom ingen på förhand kunnat göra sig en föreställning.

Det är den demokratiska idén, som under världskriget hållit sitt intåg i det japanska folket och lagt alldeles nya grundvalar för utvecklingen. För ungefär 25 år sedan råkade en kultusminister beteckna sig som demokrat. Följden var, att han genast måste nedlägga sitt ämbete. Ordet "demokrat" blev portförbjudet: ingenting fick stå om demokrati i tidningarna, ej ens i tidskrifter och böcker. Polisen undertryckte med sin obegränsade makt alla sådana publikationer. Den som intresserade sig därför måste på privat väg skaffa sig sådan litteratur från Europa eller Amerika; den fick icke läggas fram i någon bokhandel.

Detta tillstånd tillhör nu en förgången tids historia. Då världskriget bröt ut i Europa och dag för dag underrättelser inlöpte om det fruktansvärda blodbadet, om huru all civilisation höll på att omintetgöras, kände sig det japanska folket skakat i sitt innersta. Men å andra sidan kom som en översvämning av oceanvågor den oavbrutna strömmen av amerikanska och engelska tidningar, tidskrifter och böcker, och gentemot denna översvämning stod polisen vanmäktig. De spriddes och lästes överallt, och med dem gjorde de demokratiska idéerna sitt intåg även i folkets breda lager och avsatte sin första frukt i arbetarorganisationerna. Några sådana hade aldrig förut existerat i Japan. Arbetarne voro liksom under fjärran gångna tider kapitalisternas slavar, rättslösa, utan anspråk på livet och nedtryckta till rena lastdjur. De arbetade för den uslaste avlöning, som lät dem nätt och jämnt uppehålla livet. Några helgdagar eller lediga dagar kände de ej till, utan arbetade utan vilodag året runt, 12—14 timmar på dygnet. Ingen människa reflekterade däröver, det var som skulle det så vara och inte kunde tänkas annorlunda.

Ett särskilt kapitel bildade kvinnorna på arbetsmarknaden, fabriksarbeterskorna, vilkas lott var den allra bedrövligaste. Med grovt bedrägeri och de falskaste förespeglingar lockades de från sina hem på landet till fabriken. Det sparades inte från agenternas sida på löften om en god lön, fritt underhåll och bostad, vartill kommo förespeglingar om huru lätt arbetet var. När de så väl en gång befunno sig ino mfabriken, voro de som i ett fängelse. Bredvid fabriken låg en annan stor byggnad, där de stuvades in i hundratal, och dit de på kvällen under kontroll fördes från arbetet i fabriken, för att på samma sätt föras tillbaka på morgonen. Arbetstiden var 12 a 14 timmar på dygnet, under strängt övervakande, och någon vilodag förekom aldrig, så långt året var. All arbetarförtjänst gick åt för att betala kost och logi. Vid sjukdom brydde man sig ej om att anskaffa någon läkarhjälp, och när de arma, som vanligen inträffade, råkade ut för tuberkulos och inte förmådde arbeta som förut, så blevo de avskedade och lämnade åt sitt öde. Så gick det till före kriget, men nu har även här en ny tid kommit.

Arbetarklassen såg de enorma vinster, som industrien inbrakte, särskilt under krigsåren, då en mängd privata företag hade mer än ett hundratal miljoner i årlig omsättning. Hand i hand härmed gick så fördyringen av levnadskostnaderna, som hotade att trycka ner arbetarnes existens även under det minimum, som de förut tåligt funnit sig uti. Men på samma gång hade de nu också lärt av Amerikas och Europas exempel: organisationen som arbetarklassens rustning i den ekonomiska striden, och strejken som vapnet. Och i samma predikament befann sig hela skaran av ämbets- och tjänstemän med sina fixerade löner, som nu under dyrtidens tryck blevo alldeles otillräckliga. Och så blev följden, att icke blott fabrikernas och verkstädernas arbetarmassor, utan även statens tjänstemän tillgrepo strejkvapnet, fordrande högre lön. Företagarne inom industrien kapitulerade utan motstånd, och staten måste följa exemplet, när tjänstemännen överallt, cheferna frånräknade, nedlade arbetet. Den våldsamma dyrtiden har emellertid, liksom på den europeiska kontinenten, svårast angripit medelklassen, vilken för närvarande lider hårdast.

Motsatsen mellan de "nyrika," som förtjänat på kriget, och dem som under dyrtiden nätt och jämnt fått en utjämning till en existens något så när motsvarande deras föregående, såframt de ej pressats ned under denna nivå, gör sig starkt gällande och har på flera områden medfört följder, som en japansk fosterlandsvän endast kan beklaga. Vid denna omvälvning har även ett stycke av den gamla goda tiden i seder och bruk gått förlorat. Japanen är icke längre nöjd och tillfredsställd med det enkla anspråkslösa liv, som han förde förut. Det har kommit en strävan efter lyx och förströelse, en motsvarighet till förhållandena i Europa och Amerika, och den gamla tidens moral försvinner på många områden. För att blott ta ett belysande exempel: äktenskapsskilsmässorna i Japan, avkunnade genom domstol, uppgingo under år 1921 till 250,000, och ingen kan säga, om inte de följande åren komma att slå detta rekord.

Det nämndes nyss, att medelklassen är den som hårdast fått pröva på tidernas amskiftelse; arbetarkretsarne tränga undan den, tack vare sin organisation. Genom fackorganisationen försöka de också vinna inflytande på det politiska livet, och därvid har det japanska proletariatet tagit ett utomordentligt steg framåt. Det är en iakttagelse av största betydelse att se, huru grundligt det japanska folkets hela politiska åskådning på kort tid förändrats, en utveckling, som med all säkerhet kommer att fortskrida allt mer och mer.

De ryska bolshevikerna ha i denna så hastiga förändring i det allmänna tänkesättet trott sig finna en gynnsam mark för sin propaganda och ha energiskt begagnat tillfället. Till en början väckte detta mycket bekymmer, och en lag utarbetades också för att kväva den bolsjevikiska agitationen; men regeringen lät den falla; och med full rätt, som utgången visat, ty propagandan slog inga rötter. Det är folkets eget sunda förnuft, som härvidlag är det avgörande. Skulle de japanska arbetarmassorna låta åt bolsjevismen, så hjälper det inte att med lagar eller med avspärrning av all handel och samfärdsel med Ryssland söka utestänga det främmande inflytandet; man finge då i stället de egna arbetarna som agitationens bärare. Därför har man inte brytt sig om att stänga dörrarna utåt, och erfarenheten har visat, att det var ingen fara med att hålla dem öppna.

Ett särskilt omnämnande förtjänar den ministär, för vilken konseljpresidenten Hara stod i spetsen under hela tre år, från september 1918 till november 1921, då Hara föll för mördarhand. Hara var kanske den yppersta statsman, Japan någonsin ägt, och en utpräglad demokrat. Enligt gammal tradition erbjöds honom upprepade gånger högadlig värdighet, en baroneller grevetitel, då man fann det stridande mot hävdvunnen åskådning, att en vanlig borgerlig man skulle beklä-da statens förnämsta post. Han avböjde alltid dessa anbud, emedan han betraktade adelskapet och vad därmed hänger samman såsom något vilket icke hör hemma i vår moderna tid, och denna sin demokratiska åskådning stack han ej under stol med. Här har man ett intressant exempel på tidernas omskiftelse; när för 25 år sedan en minister kallade sig för demokrat, fordrade parlamentets majoritet, att han genast skulle avgå, men Hara satt tre år vid makten, trots att han både i ord och gärning visade sitt demokratiska sinnelag. Efter han död har visserligen ingen med samma kraft och anda kunnat upptaga hans mantel, men den demokratiska idén har icke dött med honom; den har fått sitt rotfäste inom det japanska folket och kommer att alltmer utöva ett bestämmande inflytande på dess utveckling.

Kionobu Okuno

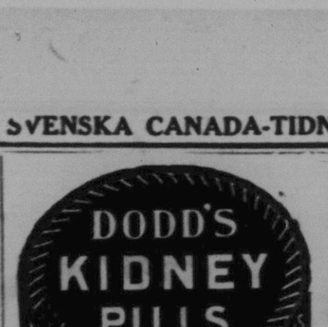

Dodd's Kidney Pills hjälper alla former av njursjukdomar, såsom reumatism, Brights sjukdom, diabetes och ryggvärk. Dodd's Kidney Pills säljas för 50 cents per ask av alla apotekare eller sändas per post vid mottagandet av betalningen. The Dodds Medicine Co. Ltd., Toronto, Ont.

Självbildning.

I

Bildning

På en bildad ställa vi huvudsakligen tvänne fordringar: för det första måste hans andliga förmögenheter vara utvecklade till en viss grad — förståndsbildning, för det andra måste hela hans samtliga handlande ske enligt sedliga normer och principer, känslornas och hjärtats bildning. Vad det första beträffar, kan man icke uppdraga några särskilda gränser, där en människa upphör att vara obildad och bildningen börjar. Den så kallade allmänbildningen är enligt den rådande åsikten för handen, där en människa är förtrogen med åtminstone elementen av de viktigaste vetenskaperna, ehuru begreppet "elementer" i detta fall är tämligen svävande.

Det torde också ihågkommas, att blott vetande i och för sig icke är bildning, även om det ofta anses såsom sådan. Till bildning hör nämligen först och främst att på ett självständigt sätt kunna utföra och begripa en sak; en utvecklad tankekraft är ett av huvudmomenten i den intellektuella bildningen. Man kan äga små kunskaper och ändå äga förmåga att med sinnesnärvaro finna sig till rätta i mångt och mycket, och omvänt kan man ha hopat en hel mängd kunskaper utan att äga någon verklig insikt och därför icke vara i stånd att på ett självständigt sätt lösa den enklaste uppgift. Vi vilja härmed ingalunda förringa det värde, som ett omfattande vetande har för vår bildning; ty genom ett rätt tillägnande av bildningsstoffet växa också de andliga krafterna, och ett visst mått av kunskaper är oundgängligen nödvändigt för varje bildad. Vi ha endast velat opponera oss mot den vilseledande men vitt utbredda åsikten, att kunskap och bildning skulle vara fullkomligt samma begrepp.

Lika viktig som förståndsbildningen är odlingen av känslosidan av vår natur eller vad tyskarne kalla "Gemüts"-bildningen. Denna senare bildning står i allmänhet icke så högt i kurs som den förra. Allt för ofta nöjer man sig med att låta sitt handlande bestämmas efter vissa gängse konventionella regler. I världens ögon torde ett dylikt enligt det "passandes" huvudregler bestämt uppträdande gå och gälla som fin bildning, men i verkligheten är det alltsammans endast ett ytligt påhängt glitter, ett slags yttre polityr, som icke har synnerligen mycket att skaffa med verklig bildning. Visserligen vinnlägger den bildade sig alltid om ett gott uppförande, men det är honom aldrig någon yttre påhängd prydnad, som han av sällskapliga hänsyn eller ren beräkning tillägnat sig, utan en sida av hans väsen, framsprungen ur hans hjärtas djup.

Angenäma, av vänlighet präglade umgängesformer äro nödvändiga. De äro, säger en författare, den olja, som minskar friktionen mellan människorna, och de tilltala oss i dubbelt högre grad, om vi märka, att de framspringa ur verklig hjärtegodhet. I synnerhet underlåter aldrig den i sann mening bildade att taktfullt bemöta dem som stå under honom på den sociala rangskalan. Den bildade ser i första hand icke på sin nästas börd eller rikedom, utan på hennes personlighet.

Hjärtats bildning, som yttrar sig i kärlek till det goda och sköna, i en riktig förnimmelse av det passande, i en fin taktkänsla, utgör människovärdets krona. Och dock saknar man den så ofta hos människor med hög begåvning och fin andlig organisation. Synnerligen aktsamma om att deras rykte att vara bildade icke må gå förlorat, lägga de ofta i dagen en väl beräknad ytlig artighet och mena, att de uppfylla allan rättfärdighet, då de städse uppföra sig "korrekt."

Å andra sidan ges det mindre begåvade naturer, som enkelt och okonstlat, rent av instinktmässigt, städse träffa det riktiga. Konvenansens regler och bestämmelser bekymra dem föga; deras görande och låtande regleras av en annan levande kronometer: deras hjärtas tysta stämma. Vid första ögonkastet förvärva sig sådana människor vår sympati, ehuru vi icke alltid strax ha riktigt klart för oss orsaken till vår böjelse, medan däremot den ut i fingerspetsarna "elegante världsmannen" lämnar oss kalla och känslolösa.

Var och en borde tillägna sig en dylik hjärtats bildning, emedan var och en kan göra det.

Det torde vidare böra betonas, att all sann bildning måste vara fri från varje ensidighet. Alla andliga krafter finnas hos människan till som anlag, ehuru ej i lika hög grad. Hos den ene utvecklas förståndssidan lättare, hos den andre däremot känslosidan, därför finnes det också förstånds- och känslomänniskor. Vår utbildning bör vara allsidig och harmonisk. Vi få inte försumma något på bekostnad av något annat utan böra just ägna vår synnerliga uppmärksamhet åt den sida av vår natur, som synes vara mest styvmoderligt utrustad.

Den harmoniska bildningen innefatta ri sig odlingen av våra intellektuella, sedliga och religiösa anlag; endast en sådan bildning kan föra en människa hän mot en människas högsta uppgift: att med herravälde över sin lägre natur i kärlek arbeta för sitt eget och sina medmänniskors bästa.

Självbildningens nödvändighet.

II

Människans sedliga utveckling bör helt naturligt börja i familjen. Familjen kan vara den goda jordmån, i vilken sedlighetens ädla frön kunna skjuta fasta rötter. Lyckligt därför det barn, vars gyllene levnadsmorgon hägnas av moderskärlekens ömma omsorger; däri ligger nästan en garanti för att det senare skall känna sig starkare draget mot dygd än last. Om vi emellertid skåda bakom kulisserna till mångет familjeliv, så är det icke alltid rosiga uppfostringsbilder, som upprulla sig för våra blickar. Oändligt sorgliga tillstånd övertyga oss snart om, att man i tusen och åter tusen fall icke ens ägnar en tanke åt bildningens grundsatser och än mindre inrättar uppfostran därefter. Och denna försummade familjeuppfostran är en av de kräftskador, varav vår tid lider; denna försummelse träffar de fattigas såväl som de rikas och förnämas barn. Ofta har man en alltför ofullständig föreställning om en god uppfostrans sanna väsen och värde och syndar därför av bristande insikt; ofta — och det är ännu bedrövligare — finna föräldrarna det alltför obekvämt och tråkigt att troget övervaka sina egna barns uppfostran. Och dock ligger det en inom vissa gränser ovederlägglig sanning i Lamartines ord: "Barnet är bestämt av det hem, i vilket det födes."

Även det borgerliga samhället verkar som ett slags större familjekrets bestämmande på barnets utveckling. Men även mot samhället som uppfostrare är mångt och mycket att anmärka. Livets intryck inverka icke alltid fördelaktigt på barnets karaktärsdaning. Den närvarande tidens jäktande liv erbjuder väl en mängd tillfällen för den intellektuella sidans utveckling, men ack, hur sällan befruktas hjärta och känsla! Hur sällan blir icke barnet i det allmänna livet i tillfälle att se föredömen, som i sedligt avseende skulle kunna föresväva det som lysande ideal! Den uppfostran samhället förmår skänka blir sålunda även i gynnsamma fall alltid mera riktad på utvecklingen av förståndet och känslan. Men omätlig är den skada, som av de många omedelbart verkande exemplen på sedligt förfall utövas på barnasinnet.

Emedan nu varken hemmet eller samhället fullständigt löser sin uppgift, så har staten anställt ännu en uppfostrare, nämligen skolan. Dess uppgift är nu att utföra och komplettera vad hemmet och samhället lämnat outfört. Det förnämsta uppfostringsmedlet utgöres av undervisning. Denna måste, om den skall äga något värde, verka så allsidigt uppfostrande, att intet av det mänskliga väsendet får ligga i träde. Denna uppfattning har under de senaste tre hundra åren slagit alltmer igenom och utgör nu en av uppfostringslärans allra viktigaste grundsatser. Men det är en vid klyfta mellan teori och praktik. Den som går tillbaka i uppfostringens historia, märker tämligen snart, huru länge det dröjde, innan undervisningen kom att träda i den rena uppfostrans tjänst. Ännu i närvarande stund har man i praktiken ej nått upp i jämnhöjd med de teoretiska uppfostringsprinciperna, ty ännu lägges huvudvikten vid rent kunskapsmeddelande, inproppande av fakta, utvecklingen av förståndsförmögenheterna, under det odlingen av känslo- och fantasiliv ofta på det betänkligaste sätt försummas. Det är visserligen sannt, att detta ofta sker omedvetet, men det sker dock. Det är icke här meningen att undersöka orsaken till att undervisningen letts in på dylika avvägar, vi vilja endast konstatera, att så är förhållandet.

Men även om familj, samhälle och skola gjorde sitt allra bästa i uppfostringsväg, skulle de icke ens i de allra gynnsammaste fall kunna fullborda människans uppfostran. En välbekant sats säger: "Människan blir aldrig utlärd." Detta förhållande är närmast grundat i bildningens allmänna väsen. Om vi till bildningsområdet räkna samtliga av människosläktet förvärvade kulturskatter, de må nu falla inom tankens, känslans eller handlingens område, så är detta område så vidsträckt, att en enda människa icke kan tillägna sig allt, som detta område innesluter. Man kan icke tänka sig ett universalsnille, som skulle kunna omfatta hela det förflutnas kunskapsstoff till och med på ett enda större vetenskapligt fält. Den mänskliga andens ofullkomlighet utgör ett oövervinneligt hinder härför. Därjämte måste vi komma ihåg, att det som under det förflutna vunnits ej föreligger såsom ett avslutat helt. Mänskligheten skrider, om än sakta, oupphörligt framåt i utveckling. Forskarne bringa ständigt nya sanningar i dagen, vilka dels komma den materiella kulturen till godo, dels verka befruktande i humanitärt hänseende, i det de ställa mänskligheten ständigt nya och högre ideal för ögonen.

Därtill kommer människoandens rastlösa längtan efter utveckling och gestaltning, ty

"envar kan dock en medfödd längtan märka,
att upp och fjärran hän han vill."

Och om människan också far vill, så länge hon strävar, så skall dock hennes kunskapsbegär alltjämnt driva henne att söka komma sanningen närmare. Människorna äro sanningssökare och komma städse att så förbliva, och däri ligger grunden både till deras lidande och lycka. Längtan efter vetande är oändlig, såväl med hänsyn till tiden — ty den bor likaväl i den silverhårige gubbens som i ynglingens barm — som med hänsyn till det, varpå den är riktad. Faust utropar därför:

"Vad ödet åt mitt hela släkte delat
vill jag uti mitt eget inre njuta,
vad högst, vad djupast, allt vad det må äga
av väl och ve på egna skuldror väga,
och vidga så till släktets jag mitt eget."

Av det sagda framgår, att familj, samhälle och skola icke kunna fullborda uppfostran, de kunna i gynnsammaste fall endast lägga grundvalarna, varpå sedan med större eller resultat kan byggas vidare. Bildningen kan icke avslutas varken med fjorton eller en tjugu år. Man får vara nöjd, om under den tiden en fast grund blivit lagd, yarpå självbildningen kan fortsätta verket.

Det allt mer och mer invecklade livet tvingar också var och en att ständigt arbeta på sin egen utveckling. Vårt moderna liv med sina nya idéer, plikter och rättigheter och med sin tävlan på alla områden kräver genombildade människor, som icke äro flera århundraden efter sin tid. Den hårda kampen för tillvaron har för många blivit en bitter sanning. Den som i denna kamp ej är vederbörligen rustad, löper den största risken att duka under. Vår tid kräver beslutsamma handlingsmänniskor, utvecklade intelligenser. Men det är lika nödvändigt att arbeta vidare på vår sedliga utvecklingen. I en tid, då frestelsen nalkas människan i tusen gestalter, då det dåliga exemplet oändligt ofta lockar till efterhärmning, då är det en bjudande nödvändighet för var och en att så mycket som möjligt öka sin sedliga styrka, att skaffa sig en rustkammare, där vapnen utgöras av grundsatser, som kunna till verksamt försvar användas i striden. Det torde icke behöva påpekas, huru helnykterhetsgrundsatsen är ett vapen, som ökat tusendens förmåga att segerrikt avvärja anfall, som hota människolivets högsta intressen.

Endast en i intellektuellt och moraliskt avseende bildad människa kan på ett sannt och skönt sätt njuta av tillvaron. Den obildades njutningsförmåga är i många avseenden inskränkt, en hel hop glädjekällor äro för honom alldeles tilltäppta; därför att han icke förstår att uppskatta dem. För en obildad till teatern, till ett museum, giv honom en diktsamling, en vacker tavla — allt det där gör jämförelsevis litet intryck på honom, emedan han icke har lärt sig att värdera andliga skatter. Men att icke endast förståndsbildning, utan också ett liv i moraliska syftens tjänst skänker styrka och renhet åt livsnjutningen, tarvar intet bevis.

Det är sålunda ett starkt personligt intresse, som i första hand bör sporra oss till självbildning. Men vårt förhållande till världen utom oss bjuder oss också att så långt som möjligt arbeta på vår utveckling. Varje människa är visserligen en individ för sig, men det är endast i förening med andra, som hon kan utvecklas. Hon är en medlem av familjen, staten, mänskligheten, och är skyldig dem oändligt mycket. Utan dem skulle hon icke kunna bestå som ett kulturväsen. Är det icke därför var och ens plikt att giva något tillbaka åt den krets, varifrån han mottagar så mycket? Draga vi nytta av andra, så ha andra rätt att vänta något av oss i gengäld. I framåtskridandets arbete är var och en skyldig att taga del. Och för att kunna bjuda våra medmänniskor det bästa, för att kunna arbeta för mänsklighetens utveckling är en ständigt fortgående självbildning nödvändig. Underlåta vi detta, då nedsjunka vi till parasiter, snyltgäster inom det mänskliga samhället.

SVENSKA APOTEKET

tillhandahåller alla i Canada brukliga mediciner. Stort urval av svenska mediciner på lager. Vi expediera alla orders även post orders per omgående och vårt motto är att vinna en kundkrets, som är i alla hänseenden till fullo belåten, detta genom prompt bemötande och billiga priser.

W. A. CARLEY. K. G. K. NYMAN.

168 Algoma St., Hörnet av Bay.

PORT ARTHUR, ONT.

DR. B. GERZABEK

Medlem av "The Royal College of Surgeons", England; licentiat av "The Royal College of Physicians", London, England; f. d. assisterande läkare och kirurg i Wien, Prag, Berlin, Gracon och andra hospital.

X-Ray (Röntgenstrålar), modärna operations- och sjukrum, eget laboratorium och apotek.

Natt- och dagbud besvaras skyndsamt.

Kontorstimmar: 9—12, 2—6, 7—9; Söndagar: 9—12, 2—6

415-17 Pritchard Ave. Winnipeg. DR B. GERZABEK. Tel. St.J. 474 Winnipeg.

REDOVISNING

Undertecknad ber härmed få lämna redovisning över de insamlingar, som jag haft glädjen mottaga på grund av den olycka, som drabbade mig den 31 sistlidne januari, då mitt boningshus med inventarier nedbrann till grunden.

O. H. Hanson, $5; Lars Polson, $2; L. Carlson, $2; J. Johner, $1; O. W. Roose, $2; V. Hawkes, $2; M. Strandlund, $1; Andrew Olson, $2; O. L. Person, $3; C. Strandlund, $1; L. McClellan, $1; W. Coe, $1; H. Hanson, $5; Alfred Vickberg, $1; T. Cope, $1; John Mickelson, $1; J. O. Carlson, $1; Fred Nelson, $1; N. Eklund, $1; C. Anderson, $1; R. Hawkes, $1; K.Johnsod, $1; John Johnson, 25c; W. J. Hawkes, $1; J. Østlund, 50c; E. Tetlock, 50c; G. M. Ford, $1; E. Strandlund, $1; Andrew Friberg, $1; George Eklund, $1; Olof Holmgren, $1; Rev. Robert Kaleding, $1; E. Lider, 50c; H. Olson, $2; M. Ström, $1; S. E. Wennberg, $1; Dagmar Hanson, 25c; E. H. Clayton, Dubuc, $1. Summa, $51.

Genom M. Normans lista, kontant, $52; matvaror, $35; inalles, $138.

Jag är ej i tillfälle att införa namnen på de personer, som tecknat sig på Normans lista, vilken cirkulerats i Broadview. Jag tror visst en annan lista är i cirkulation, och vill jag redovisa härför senare. Jag vill härmed frambära mitt hjärtligaste tack för den rikliga uppoffring, både i penningar och in natura, som mina vänner gjort för att hjälpa mig, såväl som för arbete och välvillighet, som bevisats mig. Nath. Johnston.

Broadview, Sask.

MÅSTE BETALAS ÄVEN OM FOLKET MÅSTE SVETTAS BLOD.

Brigadör-general W. A. Griesbach var i krigstagen i senaten härom dagen och lyckades tillvinna sig några applåder, genom att med en militärisk gest utbasunera att Tyskland måste tvingas att betala skadeståndet även om dess folk måste svettas blod för 50 år. Tyskland kan man ej lita på, sade han, — det är ej avväpnat. Det har stora lager av ammunition och vapen. Det hade lovat att bestraffa krigsbrottslingarna, men hade ej gjort så. Det hade med flit orsakat sänkningen av markens värde, för att undslippa skadeståndets betalande. Denna sänkning av värdet hade gjort det möjligt för Tyskland att utvidga sina industrier. Medan Frankrike beskattar sitt folk med åtta pund per individ, beskattas det tyska folket med endast tre, påstod han. Frankrike hade själv reparerat de ödelagda regionerna med en och en halv biljon dollars, medan Tyskland utbetalat till Frankrike endast en och en fjärdedels biljon. Tyskland måste tvingas att betala; om de pålagda skatterna ej voro tillräckliga, måste de höjas.

DROGFÖRBRUKARNAS ANTALL ÖKAS.

Användningen av narkotiska medel har antagit en sådan utsträckning bland ungdomen i New York och är så hotande, förklarade rev. Francis Castellano nyligen i Lady of Loretto-kyrkan, 303 Elizabeth st., New York, att kyrkan borde åtaga sig ansvaret att varna unga män och kvinnor för denna fara och börja ett härnadståg mot droglastens vidare spridning. Fader Castellano är kaplan i Tombs och föranleddes därigenom, att en 18-årig pojke hemfallit under lasten, att på söndagen hålla en predikan om farorna av narkotiska medels användning. Dr Percy Lichtenstein vid Tombs sade nyligen, att genomsnittsantalet av under droglasten hemfallna offer, som intagas i fängelset, utgör 40 om dagen. Han tillade, att statistiken i Tombs visar, att denna last under de senaste tio åren visat en rent av förfärande spridning. När dr Lichtenstein för tio år sedan kom dit, var endast en halv procent av fångarna s. k. "dope fiends." Nu är i genomsnitt 20 procent offer för lasten i fråga. En annan hemsk sida av saken är, att dessa offer nästan alla äro under 30 år, och att deras genomsnittsålder endast är 22 år. Fader Castellano sade, att bruket av narkotiska medel härjar som en pestsmitta i landet, och att unga människor använda dem och icke komma till besinning av sin förnedring, förrän de blivit offer för lasten.

En Trogen Rådgivare och en Verklig Skatt är RÄDDNINGS-ANKARET

Denna bok, klar, lärorik, med många avbildningar, borde läsas av båda könen. — Den är av vikt för folk som ämna gifta sig, eller som leva i olyckligt äktenskap! — Den beskriver vidare alla könssjukdomar, de förskräckliga följderna av ungdomssynder, såsom svaghet, nervositet, impotens, manssvaghet, ofruktsamhet, minnessvaghet o. s. v. och förklarar, hur dessa för alltid kunna upphävas! Detta oskattbara, oöverträffliga verk, 250 sidor, lämna vi mot insändandet av 25c i frimärken och denna annons. (Registrerad 35c).

M. A. Ericius Medical Institute

Inkorporerat 1880 i enlighet med kongresslagarne för undertryckandet av kvacksalveri. Var god nämn Svenska Canada-Tidningen.

KING GEORGE HOTEL

KING & ALEXANDER

Rum per dag eller vecka.

BÄSTA BETJÄNING

ALLT MODERNT

Pris: $1.00 och $1.50 per dag.

DET ENDA SKANDINAVISKA HOTELL I WINNIPEG

TÄNK PÅ

DR. L. E. LOVEGREN

(Skandinavisk Tandläkare)

Då edra tänder behöva uppmärksamhet

Smärtfri utdragning.
Arbetet garanterat.
Svenska talas.

Kontorstid:—8.30 till 5.30.

Hörnet av Main och Market (Nära City Hall)

Tel. A 8323 Winnipeg, Man.

PATENTER

Trade Marks—Copyrights

Fetherstonhaugh & Co.

Den gamla etablerade firman 36—37 C.P.R. Building, Hörnet av Portage & Main St.

WINNIPEG

Vi kunna på det bästa rekommendera denna gamla och välkända firma. Skriv efter upplysningar.

SCANDIA AND ABINGDON HOTELS

Abingdon Square, 8th Ave., Near 12th Street New York.

Bästa hotell för den resande skandinaviska publiken. Alla modärna ordningar för 2:dra och 3:dje klassens passagerare.

REKOMMENDERAS AV LEDANDE ÅNGBÅTSBOLAG

Passagerare mötas på järnvägsstationen i New York vid ankomsten.

Köp edra möbler och husgeråd

på samma sätt, som ni köpte ert hus — men med den ytterligare förmånen av ingen ränta och ingen extra kostnad av något slag. Råd givas gärna

J.A. Banfield

Konsthandlaren: — Beklagar, min herre, men jag köper bara tavlor av målare med bekant namn.

Målaren: — Ja, men just därför kan ni lugnt göra affär med mig, för jag heter Pettersson!

MURINE You Cannot Buy New Eyes But you can Promote a Clean, Healthy Condition **FOR YOUR EYES** Use Murine Eye Remedy "Night and Morning." Keep your Eyes Clean, Clear and Healthy. Write for Free Eye Care Book. Murine Eye Remedy Co., 9 East Ohio Street, Chicago